

літератури.

Емоційно написаний письменником-патріотом Василем Шклярем твір про період здобуття незалежності від радянського терору дає змогу не лише краще усвідомити непросту сторінку історії України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Крижановська Н.В / Традиційність і новаторство сюжетно-композиційних моделей українських історичних романів ХХІ століття / Н. Крижановська // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер. : Філологія. // № 8 том 2 , 2014

2. Пономаренко В. / Художнє моделювання визвольної боротьби українського народу в романі Василя Шкляра «Чорний Ворон» / В.Пономаренко // Науковий вісник МНУ імені В. О. Сухомлинського. Філологічні науки (Літературознавство) // № 2 (1 8) , листопад 2016

3. Ткачук М.П Художній дискурс роману «Чорна Рада» Пантелеймона Куліша / Ткачук М // ВісникЗапорізького національного університету / №2, 2008

4.Шкляр В. Чорний Ворон. Київ: Ярославів Вал, 2009. 352 с

Богдана Мудрик,

студентка 1 курсу магістратури

Факультету філології та соціальних комунікацій

Наук. керівник: **Г.О. Александрова,**

к.філол.н., доцент (БДПУ)

ДРАМАТУРГІЯ О. ОСТРОВСЬКОГО: ІНТЕРМЕДІАЛЬНИЙ АСПЕКТ

Нову епоху в театральному і в культурному житті Росії визначили п'єси класика російської драматургії О. Островського. Він був творцем нової реалістичної побутової драми, автором споконвічно російського репертуару та ідеологом національного театру.

Продовжуючи традиції російської народної драми, Островський вже в перших творах виявив своєрідність свого таланту. Його п'єси привертають увагу яскраво вираженим національним колоритом, різноманітністю ситуацій і колізій, моральною проблематикою і глибоким психологізмом.

Творчість та доля О. Островського були тісно пов'язані з театральним життям. Він спілкувався з багатьма відомими акторами того часу, добре знав особливості їх таланту, а також специфіку поведінки у повсякденному житті. Спостережливість письменника дозволяла йому помічати риси артистизму і в людях далеких від театру. На творчість драматурга впливали безпосередні життєві враження, і в цілому ряді п'єс він жваво і природно відтворив яскраві образи як артистів театру, так і людей, що не мають відношення до театру, але наділених свого роду побутовим лицедійством.

Актуальність нашої роботи обумовлена збільшенням інтересу до особливостей і функцій інтермедіальних сигналів в п'єсах О. Островського, а також можливістю розкрити нові грані поетики п'єс митця і збагатити уявлення про художню своєрідність його творів з точки зору прояву в них ігрового начала і артистичних здібностей героїв.

Для створення об'ємної картини аналізованого явища, об'єктом дослідження було обрано драматургію О. Островського. Предметом дослідження є інтермедіальність драматургії О. Островського на матеріалі п'єс «Безприданниця», «Гроза» та «Без вини винні».

Метою роботи є вивчення теоретичних аспектів інтермедіального аналізу та функцій інтермедіальних зв'язків при дослідженні п'єс драматурга.

Поставлена мета передбачає вирішення таких основних завдань:

- розглянути погляди О. Островського на театральне мистецтво того і завдання, які митець ставив перед сучасним театром;
- узагальнити основні положення теорії інтермедіальності та історичні передумови її виникнення;
- зіставити теоретичні концепції феномена інтермедіальності;
- дослідити п'єси О. Островського в контексті інтермедіальних студій;
- проаналізувати принципи внутріхудожніх зв'язків між різними видами мистецтв на матеріалі п'єс «Безприданниця», «Гроза» та «Без вини винні».

Методологічна база. Оскільки драматургія є синкретичним видом мистецтва, то сам об'єкт і предмет аналізу вимагають використання комплексного підходу. У роботі застосовуються в сукупності елементи порівняльного і типологічного аналізу з урахуванням культурологічного, соціального і психологічного чинників.

Наукова новизна магістерської роботи зумовлена тим, що відсутні узагальнюючі роботи з досліджуваної проблеми.

Інтермедіальні студії – відносно нове явище в сучасному літературознавстві, в центрі якого синтез авторської свідомості і художнього тексту: «В інтертекстуальних студіях ідеться про взаємозв'язок вербальних творів, автори яких реагують на мотиви, образи, ідеї, художні знахідки попередників, а в інтермедіальних дослідженнях – про висвітлення літературою інших видів мистецтва, тобто фіксацію в художньому творі іномедійних вкраплень, що підтверджують своєрідну “розгерметизацію” художньої літератури, яка не лише привласнює, а й асимілює притаманні іншим мистецтвам ознаки: візуальність живопису, пластичність скульптури, виражальність музики тощо» [2].

ЛІТЕРАТУРА

1. Овчинина И. А. А. Н. Островский. Этапы творчества / И. А. Овчинина. – Москва, 1999. – С. 87–90.

2. Просалова В. Інтермедіальність як явище мистецтва і метод аналізу / В. Просалова // *Філологічні семінари*. – 2013. – Вип. 16. – С. 46–53. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Fils_2013_16_8

3. Фатеева Н. Контрапункт интертекстуальности, или Интертекст в мире текстов / Наталья Фатеева. – М.: Агар, 2000. – 280 с.